

ת"פ 48402/09/17 - מדינת ישראל נגד עומר עליאן,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48402-09-17 מדינת ישראל נ'
עליאן(אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל באמצעות פמ"י פלילי ע"י עו"ד שמוליק
ברזילי ועו"ד כריסטיאן דיכ

המאשימה

נגד

עומר עליאן, ע"י ב"כ עו"ד שחר חצרוני

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

הנאשם שלפניי הורשע על-פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע פשע, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מעובדות כתב האישום עולה כי יצחק בר-מוחא ויעקב לוי (להלן - **השניים**) קשרו קשר לבצע פשע ע"י כניסה לחניון תת קרקעי פרטי המשמש מתחם בניינים בירושלים. באותו מתחם קיימים מחסום ושער חשמלי בכניסה לחניה. לנאשם היכרות מוקדמת עם השניים על רקע עבודתו כמכונאי אופנועים. לשם קידום הקשר, הגיעו השניים לביתו של הנאשם בבית צפאפה ביום 25.8.17. בר מוחא נהג ברכב יונדאי ואילו לוי נהג על קטנוע גנוב נושא לוחית רישוי של קטנוע אחר, אשר הושאר ליד ביתו של הנאשם. בהמשך הנאשם עלה לרכב היונדאי ונסע עם השניים. במהלך הנסיעה הציעו השניים לנאשם להיכנס לחניון האמור ולקודד עבורם בחשאי שלטים שיאפשרו את פתיחת המחסום והשער. הנאשם נעתר להצעה, והשניים הסיעוהו אל סמוך לחניון הבניין, שם הראו לו את פתח הכניסה אל החניון. בר מוחא שאל את הנאשם האם ניתן לסמוך עליו, וזה השיב בחיוב. קובי אף אמר לו כי "יפנק אותו" עבור המעשה. הנאשם הונחה לנסוע מביתו אל החניון באמצעות הקטנוע הגנוב וכן נמסרו לו טלפון ומכשיר שנועד לקידוד השלט. השניים הסבירו לנאשם היכן עליו לחפש את קופסת הפיקוד של השער החשמלי וכיצד עליו להשתמש במכשיר הקידוד לשם הכנת השלטים. לוי ביקש לתת לנאשם שלט אותו יקודד, אלא שהנאשם העדיף להשתמש בשלטים שיש ברשותו. בהמשך, נסע הנאשם מביתו על גבי הקטנוע הגנוב, הגיע בסיבות השעה 19:18 לתחנת הדלק הסמוכה לבניין כשהוא נושא על גבו תיק ובו ציוד הפריצה לרבות מכשיר הקידוד ושלטים. הנאשם החנה את הקטנוע בתחנת הדלק, רץ לעבר פתח הכניסה לחניון כשהוא חובש קסדה לראשו, כפפות לידיו והתיק על גבו. הוא עבר על פני המחסום הסגור, ונכנס לחניון כשהוא מטפס על שער

הברזל הסגור. לאחר מכן פנה לקופסת הקידוד, פתח את המכסה והחל לחבר חוטי חשמל בינה לבין מכשיר הקידוד. הניסיונות לקידוד לא צלחו, וכאשר עזב הנאשם את המקום, נעצר.

התיק שלפני

יצוין, כי בעניינם של השניים האחרים, גזרתי את דינם לפני מספר חודשים למאסר בפועל לתקופות שונות, כאשר לכתחילה השניים נותרו במעצר במהלך משפטם.

ביום 26.4.2018 הציגו הצדדים הסדר טיעון, לפיו הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, כאשר המאשימה הגבילה את טיעונה לעונש מירבי של 7 חודשי מאסר. לנוכח תסקיר שהוגש, עדכנה המאשימה את עמדתה ביום 10.7.2018, והגבילה עצמה ל-6 חודשי עבודות שירות אם הנאשם ימצא כשיר לבצען, ואם לא ימצא כשיר - לתקופת מאסר מקסימלית של 6 חודשים מאחורי סורג וברח.

הנאשם שהה כחודשיים במעצר מאחורי סורג וברח, ובהמשך שוחרר בתנאים מגבילים תקופה נוספת, כאשר החל מסוף חודש אפריל, הוסכם על הצדדים כי התנאים המגבילים יוסרו למעט הערבויות הכספיות וקיומו של צו איסור יציאה מן הארץ.

תסקיר

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי מדובר ברווק כבן 24 המתגורר עם משפחתו בבית צפאפה ועובד כמכונאי אופנועים במוסך. הוא סיים 12 שנות לימוד ללא בגרות, וכבר מגיל צעיר התעניין בתיקון כלי רכב, ואף השתלב בעבודה זו במקביל ללימודיו התיכוניים ומאז עבד בתחום במתכונות שונות. לפני שנתיים עבר תאונה במהלכה נפצע בכתפו. פציעה זו הצריכה, וממשיכה להצריך התערבויות כירורגיות. לצד זאת, אין הדבר מונע מן הנאשם לעבוד. הנאשם חזר לעבוד במקום עבודתו האחרון ומעסיקו מרוצה מתפקודו. הנאשם צבר חובות, בין היתר על רקע סיועו הכלכלי לפרנסת הוריו ולימודי אחיו. הוא הגיע להסדר תשלומים בהוצאה לפועל בנוגע להסדרת אותם חובות. לנאשם אין עבר פלילי. אשר לביצוע העבירה מציין שירות המבחן, כי הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירה, טען שביצע אותה לאחר שביקש להתחבר לדמויות חזקות ובעלות כוח השפעה וממון, למרות שאביו הזהירו מפני מעשה זה. הוא הביע חרטה על ביצוע העבירה והוא חש בושה בשל המעשה והמחיר שהוא ומשפחתו שילמו בגינו. לנוכח נטילת האחריות הן למעשה והן לחייו, ולנוכח מידת שיתוף הפעולה הרבה של הנאשם עם שירות המבחן במסגרת הליכי המעצר, סבר שירות המבחן כי מדובר באדם צעיר השואף לנהל אורח חיים נורמטיבי ויכול להיתרם מהמשך הקשר עם השירות. לכן המליץ שירות המבחן על הטלת עונש בעל אופי שיקומי, דהיינו 250 שעות של"ץ וצו מבחן למשך שנה.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות

הנאשם נבחן ע"י הממונה וזה קבע בחוות דעתו, כי הנאשם כשיר ומסכים לבצע עבודות שירות. לפיכך המליץ הממונה על השמתו של הנאשם ב"בית חולים הרצוג" בירושלים החל מיום 9.10.2018.

טיעונים לעונש

כאמור, הצדדים הגיעו להסדר "טווח" כפי שפורט לעיל.

מחד, המאשימה טוענת כי יש להטיל על המשיב עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. ב"כ המאשימה היפנה לפסיקה התומכת בעמדה העונשית שהציג.

מאידך, הסניגור טוען כי ניתן לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהטיל על הנאשם עונש של של"ץ וצו מבחן. הסניגור עמד על נסיבות המקרה, על חלקו של הנאשם ומידת שיתוף הפעולה הרבה שלו עם גופי החקירה והתביעה לאורך כל הדרך. כמו כן עמד על ההבדלים הניכרים שבין נאשם זה לנאשמים האחרים בעניין שלפניו הן מבחינת גילו הצעיר והן מבחינת היעדר עבר פלילי.

קביעת מתחם הענישה

אמנם הצדדים הגיעו להסדר "טווח" שבו המאשימה התחייבה לטעון לטווח ענישה מקסימלי כשהסניגור חופשי בטעונו. אלא שעל-פי הנחיית בית המשפט העליון, בית המשפט אינו פטור לדון בעקרונות שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין ולמתחם הענישה הראוי, כחלק מהתייחסותו לסבירות הסדר טיעון שהוצג לו. ר' בהקשר זה: ע"פ 921/17 אבו זעילה נ' מ"י (מיום 28.5.2017). מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עבר הנאשם פוגעות בערך המוגן של השמירה על קניינו ופרטיותו של הציבור. כמו כן, בנסיבות הספציפיות של המעשה, עולה כי המעשה נועד לפגוע גם בביטחון האישי של האדם.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין

בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: מדובר בעבירה מתוכננת; לנאשם היה חלק מרכזי בקידום הקשר שבין השניים האחרים, אשר ניצלו את הידע והמיומנויות הטכניים שלו לצורך קידום המעשה הפלילי; הנאשם ידע את זהות המעורבים, ולמרות שהוזכר ע"י אביו (כעולה מהתסקיר) לבל יתרועע עם השניים, המשיך ופעל כמצוותכם בהסכמתו המלאה מתוך כך שרצה להתחכך עם דמויות חזקות ובעלות השפעה, כך שהאחריות למעשים היא שלו, הגם שלא יזם אותם לכתחילה - מכאן, שלו שעה לעצת אביו, יכול היה להימנע מן המעשים; בפועל לא נגרם נזק מן המעשים הואיל והם נקטעו באבם ע"י המשטרה בשעת מעשה.

מדיניות הענישה הנוהגת

סקירת הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה ואף חמורות יותר, מגלה מנעד רחב עונשים המוטלים על נאשמים, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות ונסיבותיהם האישיות - החל מאי-הרשעה ושל"ץ [עפ"ג (מרכז) 14167-10-15 **דרבאי** נ' מ"י (מיום 9.2.2016)] וכלה בעונשי מאסר ממש [ר' למשל: רע"פ 6481/17 **לחאם** נ' מ"י (מיום 2.11.2017)], כאשר מתחמי הענישה כוללים גם אפשרות של של"ץ ועבודות שירות. ר' בהקשר זה ת"פ (פ"ת) 56329-10-13 **מ"י** נ' **ג'ומעה** (מיום 17.11.2014) בפסקה 13 ט"ז-א - פסק דין אליו היפנתה התביעה.

מתחם הענישה

לפיכך, אני קובע כי ההסדר הולם מבחינת הגבול העליון שהציבה המאשימה בנסיבות העניין.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: מדובר בנאשם ללא עבר פלילי כלל; הוא היה עצור חודשיים כאשר מעולם לפני כן לא ישב מאחורי סורג ובריח, כך שהפגיעה בו הייתה משמעותית; הנאשם נטל אחריות מלאה למעשים והיכה על חטא; הוא לא הפר את תנאי מעצרו ולכן זכה להקלות בהסכמת המאשימה, וכמו כן שיתף פעולה עם גופי החקירה והתביעה ושימש עד תביעה.

המיקום במתחם

לנוכח כל האמור, אין מקום למצות את הדין עם הנאשם, אך יחד עם זאת, לא אוכל להימנע מהטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות, בשל טיבו הספציפי של המקרה ונסיבותיו, והחומרה שבביצוע המעשים תוך מודעות הנאשם לנפשות הפועלות, כאשר מהנסיבות ברור, כי הוא שימש חוליה הכרחית לצורך קידום קנוניה שתוצאותיה יכולות היו להיות חמורות.

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר, אשר ירצו בעבודות שירות, החל מיום 9.10.2018, אשר ירצו בבית החולים הרצוג בירושלים וזאת על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות. מובהר בזה כי הפרת הוראות הממונה ואי עמידה בכללים הנוגעים לריצוי עבודות השירות עלולים להביא להפקעת העבודות ולהמרת העונש בעונש מאסר של ממש. לנוכח נסיבות המקרה, אני מוצא לנכות 30 ימי מעצר מתקופת המאסר שהיטלתי. חישוב שב"ס הוא שיכריע לעניין המרת הימים לעבודות השירות.

ב. 8 חודשי מאסר, שלא ירצו אלא אם יעבור הנאשם את העבירה בה הורשע בתוך 3 שנים מהיום;

ג. צו מבחן לתקופה של שנה. במהלך תקופה זו הנאשם מחויב בשיתוף פעולה עם שירות המבחן, כאשר מובהר כי הפרת הצו תוכל להביא לפתיחה מחודשת של המשפט וגזירת עונשו של הנאשם, לרבות עונש מאסר.

ד. התחייבות בסך 10,000 ₪ שלא לעבור את העבירה בה הורשע בתוך שנתיים מהיום, או 10 ימי מאסר תמורתה אם לא תיחתם. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

לנוכח האסמכתאות שהוצגו לי לא מצאתי מקום להטיל קנס.

יש לשלוח לעבודות השירות.

זכות ערעור כחור.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ט, 07 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים.